

ZELFMOORD VAN EEN SCORPIOEN.

De heer c. BIDDIE deelt in *Nature*, 12 Nov. 1874, het volgende geval mede, door hem waargenomen toen hij te Madras zijn verblijf hield.

Een bediende bracht hem op een morgen een zeer groote zwarte scorpioen, die vermoedelijk te lang op zijne nachtelijke tochten was uitgebleven en verdwaald was geraakt, zoodat hij zijn verblijfplaats gedurende den dag niet had kunnen terugvinden.

BIDDIE bracht, natuurlijk met de noodige omzichtigheid, het dier in een voor insecten bestemde doos, die van boven met een glas voorzien was, en plaatste deze, om het dier beter te kunnen gadeslaan, voor een venster waardoor de zon scheen. Blijkbaar hinderden de heete zonnestrallen het dier zeer. Toen herinnerde zich B. eens ergens gelezen te hebben van een scorpioen die, omringd van vuur, zich zelve had van kant gemaakt. Dit gaf hem aanleiding om te beproeven wat gebeuren zoude, wanneer hij met een klein brandglas de zonnestrallen op den rug van den scorpioen concentreerde. Dadelijk begon het dier met groote woestheid in de doos rond te loopen. De proef werd vier of vijfmaal met gelijk gevolg herhaald. Maar toen men het nog eens deed, boog de scorpioen plotseling zijn lang achterlijf of zoogenaamden staart, welke uitloopt in den giftstekel, om en bracht zich zelve een wond toe, waaruit cenig vocht vloeide, en binnen een halve minuut was het dier dood.

HG.
